

«Το σωστό καλαμάκι πρέπει να έχει μήκος 29 εκατοστά και 59 χιλιοστά (8,5 ίντσες) και διάμετρο, τόση ώστε να μπορεί κάποιος να ρουφά άνετα το τσάι του αλλά να μην κινδυνεύει να καταπιεί το κουκούτσι λεμονιού που πιθανότατα έχει πέσει στο ποτήρι»! Με αυτό το σκεπτικό, ο κάτοικος Ουάσινγκτον των ΗΠΑ, Τσέστερ Μάρβιν Στόουν, έγινε πλούσιος. Πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας στις 3 Ιανουαρίου 1888 και πέθανε ευτυχής, δέκα χρόνια αργότερα (1898).

Πριν από αυτόν, όσοι ήθελαν να πιουν χρησιμοποιώντας «καλαμάκι» (οι κατάκοιτοι συνήθως) χρησιμοποιούσαν το στέλεχος (άχυρο) της σίκαλης. Εξ ου και το χρήσιμο αυτό μαραφέτι αποκλήθηκε «καλαμάκι». Οι πρώτοι που είχαν αυτή την έμπνευση, φαίνεται πως ήταν οι αρχαίοι Σουμέριοι. Όμως, το ποτό έπαιρνε τη γεύση της σίκαλης επηρεάζοντας την απόλαυσή. Στη Νότια Αμερική, βάλθηκαν να κατασκευάσουν καλαμάκια από σίδηρο!

Ο Τσέστερ Μάρβιν Στόουν είχε εργοστάσιο που παρήγε τσιγαρόχαρτο. Κάποια μέρα, πήρε χαρτί και το έκοψε σε λουρίδες. Μετά, τύλιξε τις λουρίδες γύρω από ένα μολύβι και τις κόλλησε αλείφοντας το χαρτί με παραφίνη. Το πρώτο σπιράλ καλαμάκι από αδιάβροχο χαρτί ήταν γεγονός. Προσπάθησε να διαπιστώσει, ποια υποδοχή θα είχαν. Το αποτέλεσμα της «έρευνας αγοράς» ήταν παραπάνω από ενθαρρυντικό. Ρίχτηκε στην παραγωγή. Από το 1890, το εργοστάσιό του παρήγε και πουλούσε περισσότερα καλαμάκια από τσιγαρόχαρτο. Στα 1906, η παραγωγή ξεκίνησε να γίνεται με αυτόματα μηχανήματα και πια η εταιρεία λεγόταν «Στόουν - καλαμάκια».

Ο εφευρέτης δε ζούσε το 1928, να δει ότι η έμπνευσή του για το σπιράλ καλαμάκι έγινε πατέντα για την κατασκευή σπιράλ σωληνώσεων που οι ηλεκτρολόγοι μηχανικοί ξεκίνησαν να χρησιμοποιούν στη μαζική παραγωγή ραδιοφώνων.

Με τη χρήση του πλαστικού από τη δεκαετία του 1960, τα χάρτινα σπιράλ καλαμάκια άρχισαν να υποχωρούν, δίνοντας τη θέση τους στο νέο υλικό. Επόμενο βήμα ήταν τα χρωματιστά και σπαστά.

(Εθνος της Κυριακής, 18.10.2009) (τελευταία επεξεργασία, 20.10.2010)